

REPUBLIKA HRVATSKA
Općinski sud u Osijeku
Stalna služba u Belom Manastiru
31300 Beli Manastir, Kralja Tomislava 53

P-537/2025-14

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku, Stalna služba u Belom Manastiru po sucu Suzani Nađ, u pravnoj stvari tužitelja Maria Horvat iz Bilja, T. Ujevića 6, OIB: 17268385181, zastupanog po punomoćniku Marijanu Belčić, odvjetniku iz Osijeka, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćniku Kruni Knežević, odvjetniku u Odvjetničkom društvu Metelko, Knežević & Partneri d.o.o. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti / isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 18.3.2026. godine u nazočnosti tužitelja i punomoćnika stranaka, dana 24.4.2026.

p r e s u d i o j e

I/. Utvrđuje se da je nišetna odredba:

- iz čl. 2. st. 3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3208708031, sklopljenog dana 27.03.2007. godine između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 10.04.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem: OV-5844/07., u dijelu odredbe koji glasi:
„Korisnik kredita se obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge Kreditora.”

II/. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Mariu Horvat iz Bilja, T. Ujevića 6, OIB: 17268385181, na ime naplaćene naknade za obradu zahtjeva kredita isplati iznos od 239,12 EUR (slovima: dvjesto trideset devet eura i dvanaest centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 27.09.2007. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023.

godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III/. Utvrđuje se da je ništetna odredba:

iz čl. 18. Točke D Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3208708031, sklopljenog dana 27.03.2007. godine između tužitelja i tuženika, potvrđenog dana 10.04.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem: OV-5844/07., u dijelu odredbe koji glasi:

„Korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja važećim u trenutku prijevremene otplate.“

IV./ Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Mariu Horvat iz Bilja, T. Ujevića 6, OIB: 17268385181, na ime naplaćene naknade za prijevremenu djelomičnu otplatu kredita isplati iznos od 78,04 EUR (slovima: sedamdeset osam eura i četiri centa) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom na iznos tekućom od dana 16.03.2012. godine do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, od 01.08.2015. godine do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, a od 01.01.2023. godine do 31.12.2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 01.01. 2024.godine pa nadalje do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V/. Nalaže se tuženiku Zagrebačkoj banci d.d. Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, da tužitelju Mariu Horvat iz Bilja, T. Ujevića 6, OIB: 17268385181, plati prouzročeni parnični trošak u iznosu od 307,79 eura (slovima: tristo sedam eura i sedamdeset devet centi) zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 24.4.2026. godine pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi putem svog punomoćnika navodi da je dana 27.03.2007. godine s tuženikom sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila br. 3208708031, potvrđen dana 10.04.2007. godine po javnom bilježniku Tatjani Kovačev iz Osijeka pod brojem: OV-5844/07, prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita, odobrio i stavio na raspolaganje kredit u kunsjoj protuvrijednosti u iznosu od 26.612,27 CHF prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita. Citiranim Ugovorom, ugovoren je rok otplate kredita u trajanju od 7 godina kroz otplatu u jednakim mjesečnim anuitetima. Predmetnim tipskim Ugovorom u čl. 2. st. 3. ugovorena je naknada za obradu zahtjeva kredita sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora. Tuženik je prilikom isplate kredita dana 26.09.2007. godine naplatio tužitelju naknadu za obradu zahtjeva kredita u iznosu od 1.801,63 kn, a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 239,12 eura. Odredbom čl. 18. Točke D predmetnog Ugovora ugovoreno je kako tužitelj može izvršiti prijevremenu otplatu kredita samo uz suglasnost i uz uvjete koje odredi tuženik. Tuženik je dana 15.03.2012. g. naplatio tužitelju naknadu za prijevremeno djelomično zatvaranje kredita u iznosu od 588,00 kn a koja protuvrijednost, prema fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR utvrđenog Zakonom o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, iznosi 78,04 EUR. O ugovornim odredbama za tzv „ulaznu i izlaznu naknadu“ nije se pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika (banke) implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naime, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se ista naplaćuje. Navedene odredbe nisu bile ugovorene u dobroj vjeri te su suprotno načelu savjestnosti i poštenja uzrokovale značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, zbog čega su iste nepoštena i ništeta te ne proizvodi pravni učinak. S obzirom da je tuženik temeljem gore navedenih nepoštenih odredbi o ulaznoj i izlaznoj naknadi u predmetnom ugovoru iste naplatio i time stekao

nepripadajuću imovinsku korist, navedeni je kao nepošten stjecatelj, sukladno čl. 1115. ZOO-a, takove dužan vratiti zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Stoga punomoćnik tužitelja predlaže da sud donese odluku kao u izreci ove presude.

2. U svom odgovoru na tužbu punomoćnik tuženika u cijelosti osporava osnovu tužbenog zahtjeva te osporava sve činjenične navode tužbe. Prvenstveno prigovara vrijednosti predmeta spora kako ju je naznačio tužitelj u tužbi te predlaže da sud temeljem odredbe članka 40. st. 3. ZPP- a rješenjem odredi vrijednost predmeta spora prema utuženom iznosu od zatraženih 317,16 eura. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja tužitelja te smatra da je tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača. Navodi da ugovorne odredbe koje se odnose na jednokratnu ulaznu naknadu i naknadu za prijevremenu otplatu kredita nisu nepoštene, pa niti ništetne, da ne uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, da su izrijeком dopuštene pozitivnim propisima i da su transparentne, te da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Ugovorne odredbe su jasne, razumljive i lako uočljive. Predlaže sudu odbijanje tužbenih zahtjeva tužitelja te nalažanje tužitelju da tuženiku naknadi prouzročene parnične troškove.

3. Sud je proveo dokaze uvidom u dopis Zagrebačke banke od 7.3.2025. (list 5 spisa), u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila sklopljen između stranaka dana 27.3.2007. te ovjeren kod javnog bilježnika 10. travnja 2007. (list 7-11 spisa), uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u e-spisu (list 24-60 spisa i list 76-195 spisa), čitanjem zapisnika ovog suda od 21.1.2026. (list 208 spisa), uvidom u dostavu podataka od 10. lipnja 2024. (list 213 spisa), te saslušanjem tužitelja na ročištu od 18.3.2026. (list 214-215 spisa).

4. Uvidom u Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3208708031 sklopljen između stranaka dana 27.3.2007. te ovjeren kod javnog bilježnika Tatjane Kovačev iz Osijeka pod brojem OV-5844/07 dana 10. travnja 2007. (list 7-11 spisa), sud je utvrdio da je odredbom članka 2. st. 3. predmetnog Ugovora propisano da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove u skladu s Odlukom o Tarifi naknada za usluge kreditora. Odredbom čl. 18. D propisano je da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.

5. Na pripremnom ročištu održanom dana 21.1.2026. sud je procesnim rješenjem utvrdio vrijednost predmeta spora na iznos od 317,16 EUR jer su deklaratorni zahtjevi istaknuti u tužbi trebali poslužiti samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu te se stoga ne uzimaju u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora.

6. Saslušanjem tužitelja na ročištu od 18.3.2026. (list 214-215 spisa) sud je utvrdio da se isti sjeća da je tijekom 2007. godine sklopio Ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila sa Zagrebačkom bankom. Namjeravao je u Auto centru Lozić kupiti osobni automobil marke Renault Laguna te je i otišao u navedenu auto kuću i tamo sve riješio. U banku uopće nije morao ni ići, sjeća se da je ovjera ugovora bila kod javnog bilježnika u Osijeku. Tužitelj izjavljuje da je dao svoje rabljeno vozilo, a razlika u cijeni za novo vozilo je išla iz kredita. U auto kući je dogovorio iznos kredita i koje vozilo ću kupiti. Razgovor je obavio sa djelatnicom Ivom koja je bila prodavač u Auto kući i nije bila djelatnica banke te mu ona nije tumačila ugovorne odredbe. U to vrijeme tužitelj nije bio informiran i nije znao što je promjenjiva kamatna stopa. Sjeća se da su mu rekli da mora platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali se više ne sjeća kolika je bila naknada. Ugovor je bio na sedam godina te je šest godina redovno plaćao rate kredita, a zadnju godinu je prijevremeno otplatio. Ne sjeća se da li je znao i da li je platio naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Bilo mu je bitno da više ne plaća kamate jer su kamate bile velike u odnosu na valutu. U vrijeme sklapanja Ugovora tužitelj je bio je zaposlen u Policijskoj upravi Osječko-baranjskoj, Prvoj policijskoj postaji u Osijeku. Nije imao otvoren vlastiti obrt, niti OPG, a niti je bio član uprave nekog poduzeća ili trgovačkog društva. Osobni automobil mu je bio potreban isključivo za osobne i obiteljske potrebe jer je imao suprugu i dvoje maloljetne djece. Pred ovim sudom vodio je parnični postupak radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te radi isplate preplaćenih iznosa. Postupak je pravomoćno okončan te je u cijelosti uspio sa tužbenim zahtjevom i Zagrebačka banka mu je izvršila isplatu po pravomoćnoj presudi. Izjavljuje da nije mogao pregovarati o ugovornim odredbama sa prodavačicom u Auto kući. Ono što mu je bilo ponuđeno mogao je prihvatiti ili odbiti. Da je odbio platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva vjerojatno ne bi mogao sklopiti Ugovor o kreditu. Od banke nije tražio nikakva dodatna objašnjenja ugovornih odredbi. Tužitelj je svakomjesečno dolazio u banku i plaćao rate kredita te je naknada kreditnog zahtjeva ušla u kreditnu masu tako da nije posebno platio naknadu jer je ista ustegnuta iz iznosa kredita. Koliko se sjeća Ugovor o kreditu prije potpisivanja nije u cijelosti niti pročitao, ali je pogledao koliki mu je odobreni iznos kredita, na koliko godina i kolika mu je rata. Nije čitao svaku odredbu ugovora o kreditu.

7. Iskazu tužitelja sud je u cijelosti povjerovao, cijeneći njegov iskaz istinitim i uvjerljivim te u skladu sa drugim provedenim dokazima. Tužitelj je imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. st.1. Zakona o zaštiti potrošača (N.N.79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09 – dalje ZZP/07) prema kojoj je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu u svrhu koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Iz predmetnog ugovora o kreditu razvidno je da je tužitelj isti sklopio kao fizička osoba pa je tužitelj svoje potrošačko svojstvo dokazao navedenim ugovorom o kreditu i vlastitim iskazom. Stoga je tužitelj dokazao svoje svojstvo potrošača prilikom sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

8. Prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine 96/03, dalje: ZZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Isto propisuje i odredba članka 49. ZZZP-a. Tuženik tu činjenicu uopće nije dokazivao.

9. Prema odredbi čl. 328. Zakona o obveznim odnosima pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi te je to pravo neograničeno. Na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozvati svaka zainteresirana osoba (čl. 327. st. 1. ZOO-a). Zbog navedenog, zahtjev čiji predmet je utvrđenje da su pojedine ugovorne odredbe ništetne i zabrana njihovog korištenja, ne zastarijeva. Dužnost povrata plaćenog temeljem ništetne odredbe o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva proizlazi iz članka 323., članka 1111., članka 1115., te članka 1046. Zakona o obveznim odnosima (N.N. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18).

10. Glede istaknutog prigovora zastare za istaći je i da je Vrhovni sud Republike Hrvatske na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. godine zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. st. 1. ZOO/05 (čl.104. st. 1. ZOO/91), kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora ili pojedinih njegovih odredbi. Stoga se ukazuje neosnovanim prigovor zastare istaknut od strane tuženika i to kako u odnosu na glavnica, tako i u odnosu na kamate koje zastarijevaju tek zastarom glavnog potraživanja.

11. Prema odredbi 93/13/EEZ čl. 5. u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo. Direktivom 93/13/EEZ od 5.travnja 1993. određeno je da zaštita potrošača od nepoštenih ugovornih odredbi ukazuje na podređen položaj potrošača jer nemaju mogućnost pregovaranja o općim uvjetima poslovanja banke. Prema presudi Europskog suda pravde od 30. travnja 2014. u predmetu broj C-26/13 navodi se da čl. 4. st. 2. Direktive 93/13 (koji iz testa poštenosti isključuje odredbe koje definiraju glavni predmet ugovora i adekvatnost cijene, pod uvjetom da su izražene jasnim i razumljivim jezikom) treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva. Naime, iz toga slijedi da je tužitelju trebalo na temelju jasnih i razumljivih kriterija objasniti odredbu ugovora o jednokratnoj naknadi za obradu kreditnog zahtjeva kako bi on mogao predvidjeti posljedice koje iz sporne odredbe proizlaze. Stoga se radi o znatnoj neravnoteži u pravima i obvezama između

stranaka i to na štetu tužitelja jer načelo savjesnosti i poštenja općenito znači da su svi sudionici u postupku obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći pri tome računa o smislu i svrsi obveznih odnosa.

12. Nesporno je da je prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita, kao i kod prijevremene otplate kredita tuženik imao određene troškove, ali ugovorenom naknadom za obradu kreditnog zahtjeva nisu bili "pokriveni" stvarni troškovi tuženika jer tuženik nije naveo koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita, kao niti koji konkretni troškovi su nastali kod prijevremene otplate kredita.

13. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza posebno i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka sud je stekao uvjerenje da tužitelj nije mogao pregovarati o spornoj odredbi o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, kao niti o uvjetima prijevremene otplate kredita, već su mu te odredbe ponuđene u unaprijed formuliranom tzv. tipskom ugovoru. Naknade nisu ugovorene u dobroj vjeri te su prouzročile neravnotežu na štetu tužitelja kao korisnika kredita. Sporne odredbe, iako jasne i uočljive, bile su unaprijed formulirane od strane banke te na njih tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja pa su stoga takve odredbe suprotne načelu savjesnosti i poštenja i uzrokovale su značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača i to neovisno o visini iznosa naknada. Nadalje, tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknada i pruženih usluga, u smislu da nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita (Rev-673/23 od 13.2.2024), odnosno iz iznosa naknade za prijevremenu otplatu kredita. Stoga su takve odredbe ništetne te je tuženik sukladno čl. 323. ZOO-a dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Dakle, tužitelj ima pravo na povrat naknade za obradu kredita, pri čemu je između stranaka nesporna visina te naknade u iznosu od 239,12 EUR. Također ima pravo na povrat naknade za prijevremenu otplatu kredita u nespornom iznosu od 78,04 EUR. Sud je prilikom donošenja odluke imao u vidu i činjenicu da je tužitelj već vodio sudski postupak pred ovim sudom radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi o valutnoj klauzuli i promjenjivoj kamatnoj stopi te radi isplate preplaćenih iznosa po predmetnom ugovoru o kreditu sklopljenim sa tuženikom, te je taj postupak pravomoćno okončan u njegovu korist pa mu je tuženik temeljem pravomoćne presude izvršio isplatu preplaćenih iznosa, zajedno sa kamatama i troškovima parničnog postupka.

14. U zajedničkoj presudi posl.br. U-III-3231/22 i dr. Ustavni sud presudio je da banke nisu smjele ugovarati i naplaćivati tzv. izlazne naknade za prijevremenu otplatu kredita i da takve naknade moraju biti vraćene potrošačima, pri čemu je nebitno jesu li banke ugovarale točan postotak od preostale glavnice, ili su ugovarale da će se naknada naplatiti prema tarifi banke. Takva naknada zabranjena je, kako Zakonom o obveznim odnosima, tako i Direktivama 2008/48 i 2014/17 o ugovorima o potrošačkim kreditima, odnosno o stambenim potrošačkim kreditima koje se ističu u presudama

Suda EU broj C-383/18 i C-555/21, gdje se nedvojbeno utvrđuje da potrošaču ne smiju biti naplaćeni nikakvi dodatni troškovi kod prijevremene otplate kredita. Banka ima pravo naplatiti preostalu glavnicu i kamatu koja je nastala do dana prijevremene otplate, ali nema pravo naplaćivati nikakvu dodatnu naknadu, odnosno buduću nedospjeli dobit uslijed toga što je kredit otplaćen prijevremeno. Svaki potrošač, korisnik kredita koji je platio izlaznu naknadu za prijevremenu otplatu kredita ima nedvojbeno pravo utvrditi ništetnost tako ugovorene naknade, te svaki korisnik kredita kojem je ta naknada naplaćena ima pravo na vraćanje cijelog iznosa te naknade, ali i na obračun pripadajućih zateznih kamata od dana naplate naknade sve do dana isplate obeštećenja, jer je vjerovnik u tom slučaju nepošteni stjecatelj. Zastare potraživanja za te naplaćene naknade nema, jer zastara temeljem pravnog shvaćanja Vrhovnog suda RH počinje teći tek utvrđenjem ništetnosti u svakoj pojedinačnoj presudi. Stoga je sud odlučio kao u točki I - IV izreke ove presude.

15. Odluka o kamatama temelji se na odredbi čl. 29. ZOO-a. U konkretnom slučaju utvrđena je ništetnost ugovornih odredbi zbog povrede načela savjesnosti i poštenja već u predugovornoj fazi sklapanja ugovora što podrazumijeva nesavjesnost, slijedom čega tužitelju primjenom članka 1115. ZOO-a pripada pravo na zatezne kamate od dana plaćanja naknade. Prema stajalištu VS RH (Revd-1294/2021 od 12.10.2021) savjesnost se prosuđuje prema okolnostima svakog pojedinog slučaja, a time što je u ovom slučaju utvrđeno da su odredbe nepoštene, podrazumijeva se nesavjesnost banke kao kreditne institucije. Tužitelju je jednokratna naknada za obradu kredita naplaćena prilikom isplate kredita dana 26.9.2007. godine, te je stoga sud od 27.09.2007. i dosudio zakonske zatezne kamate na iznos od 239,12 EUR, pa nadalje do isplate. Naknada za prijevremenu otplatu kredita tužitelju je naplaćena 15.3.2012. godine, pa mu je stoga od 16.3.2012. sud dosudio zakonske zatezne kamate na iznos od 78,04 EUR.

16. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi sa odredbom čl. 155. Zakona o parničnom postupku (N.N. 53/91., 91/92., 112/99, 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08, 57/11., 148/11., 25/13., 28/13., 70/19 , 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP) te je sud, imajući u vidu vrijednost predmeta spora i važeću Tarifu o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika punomoćniku tužitelja priznao trošak sastava tužbe u iznosu od 50,00 eura, trošak sastava podneska od 9.5.2025. u iznosu od 50,00 eura, te troškove zastupanja na ročištima od 21.1.2026. i 18.3.2026. u pojedinačnom iznosu od 50,00 eura, kao i trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u iznosu od 25,00 eura ili ukupno

225,00 eura + PDV od 25 % u iznosu od 56,25 eura te trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 eura te trošak sudske pristojbe na presudu u istom iznosu, odnosno sveukupno 307,79 EUR. Stoga je odlučeno kao u točki V izreke ove presude.

Beli Manastir, 24.4.2026.

S u d a c :
Suzana Nađ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana, od dana primitka iste, nadležnom županijskom sudu, a putem ovog suda.

Dostaviti:

1. Tužitelju putem punomoćnika
2. Tuženiku putem punomoćnika

Broj zapisa: **9-30887-11bf9**

Kontrolni broj: **002b0-09d09-a62c1**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.